

Bilag til f. t. l. vedr. straffeloven

5.2.2. De nævnte domme er efter Straffelovrådets opfattelse eksempler på tilfælde, hvor gerningsmanden har opnået samleje eller anden kønslig omgængelse (jf. §§ 224/225) ved udnyttelse af en fysisk eller psykisk overlegenhed uden dog samtidig at anvende vold eller trusler om vold, og hvor strafværdigheden af overgrebet mod barnet er sammenlignelig med strafværdigheden af voldtægt mod en voksen, jf. herved bemærkningerne ovenfor under pkt. 5.1.

Som det fremgår, forhøjede Højesteret i de to sager landsrettens straffe med 1 år og 9 måneder henholdsvis 6 måneder bl.a. under henvisning til, at der ved lov nr. 380 af 6. juni 2002 var tilsigtet en vis skærpelse af straffen for seksuelle overgreb mod børn efter straffelovens § 222. Dommene må anses som udtryk for, at der i retspraksis er sket en skærpelse af det strafniveau, der var gældende forud for strafskærpelsen i 2002, og der er ikke grundlag for at antage, at det i sig selv gør forskel, om der er tale om homoseksuelle forhold (som i de to nævnte højesteretsdomme) eller heteroseksuelle forhold. Dommene kan formentlig samtidig anses som udtryk for, at der i retspraksis i et vist omfang siden 2002 er sket en tilnærmelse af strafniveauet vedrørende § 222 til strafniveauet vedrørende § 216.

Begge de nævnte højesteretsdomme omhandlede imidlertid to henholdsvis tre tilfælde af analt samleje foruden andre former for kønslig omgængelse. Tiltalte havde endvidere i den ene sag mange forstraffe for ligeartet kriminalitet. Det fremgår ikke af præmisserne, i hvilket omfang disse forhold har haft betydning for strafudmålingen, og Straffelovrådet finder det på den baggrund vanskeligt ud fra de nævnte højesteretsdomme præcist at vurdere, hvad normalstraffen for et enkelt vaginalt eller analt samleje med et barn under 15 år udgør efter gældende udmålingspraksis, herunder om der ved strafudmålingen tages udgangspunkt i normalstraffen for (kontakt-)voldtægt.

Dermed er det samtidig vanskeligt at vurdere, i hvilket omfang Højesterets seneste domme på området er udtryk for, at der allerede efter gældende udmålingspraksis er parallelitet i strafniveauet imellem de sager om overtrædelse af § 222 og sager om overtrædelse af § 216 (jf. herved også §§ 224/225), som lader sig sammenligne.

5.2.3. På den anførte baggrund finder Straffelovrådet, at der kan være anledning til at sikre en sådan parallelitet i strafudmålingen ved udtrykkeligt at fremhæve i lovgivningen, at det ved fastsættelse af straffen i sager om overgreb mod børn skal indgå som en skærpende omstændighed, at gerningsmanden har opnået samlejet (eller anden kønslig omgængelse) ved udnyttelse af en fysisk eller psykisk overlegenhed. En sådan fremhævelse i loven vil også kunne medvirke til at understøtte udviklingen i retspraksis, jf. de ovennævnte højesteretsdomme.

5.3. Model til sikring af parallelitet i strafudmålingen

5.3.1. Straffelovrådet har overvejet, om paralleliteten i strafudmålingen imellem de sager om overtrædelse af § 222 henholdsvis § 216 (jf. herved også §§ 224/225), der lader sig sammenligne, jf. ovenfor under pkt. 5.1, bedst sikres ved at supplere straffelovens generelle bestemmelse om de almindelige strafskærpelsesgrunde, jf. straffelovens § 81, med en yderligere (almindelig) strafskærpelsesgrund, hvorefter det ved straffastsættelsen i sager om seksuelle overgreb mod børn skal indgå som en skærpende omstændighed, at gerningsmanden har udnyttet sin fysiske eller psykiske overlegenhed til at opnå det seksuelle samkvem med barnet.

Straffelovrådet finder imidlertid, at det ikke vil være naturligt at placere en bestemmelse om strafskærpende omstændigheder, der specifikt tager sigte på (visse) overtrædelser af straffelovens § 222, blandt de almindelige strafskærpelsesgrunde i straffelovens § 81. Bestemmelsen i § 81 gælder som udgangspunkt i forhold til alle straffesager uafhængigt af, hvilken materiel straffebestemmelse der er overtrådt i den konkrete sag. En model med en tilføjelse til § 81 vil efter Straffelovrådets opfattelse ikke udgøre en sigtsmæssig måde til at sikre paralleliteten i strafniveauet imellem de omhandlede sager om overgreb mod børn henholdsvis voldtægt.

Straffelovrådet finder på den baggrund ikke grundlag for at foreslå en tilføjelse som den nævnte til straffelovens § 81.

5.3.2. Det bemærkes, at Straffelovrådet i tilknytning til ovenstående har været opmærksom på straffelovens § 81, nr. 10, hvorefter det ved straffens fastsættelse i almindelighed skal indgå som en skærpende omstændighed, at gerningsmanden har udnyttet forurettedes værgeløse stilling. Bestem-